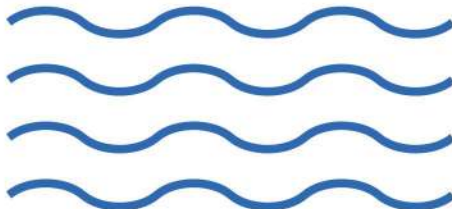

20x23.86	1	עמוד 62	מקור ראשון - מוספים מיוחדים	13/04/2018	63110846-9
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

בני ז'יטנסקי כותב לנעמי סורוקה

"את הציונות שלכם, נעמי, אתם הגשמתם. החזון והעתיד הציוני האישי שלי עוד לפני"

"לשפר" אותה. אחד מחבריי אמר שלדעתו הציונות היא השאיפה לגרום לכל אזרחי המדינה להיות אזרחי מופת. חבר אחר אמר שלהיות ציוני משמעותו להיות פטריוט ישראלי שמקיים את ערכי המדינה כפי שנכתבו במגילת העצמאות. חברים אחרים אמרו שלהיות ציוני זה "לאהוב את הארץ".

דעתם של שניים מחבריי הייתה שונה: אחד אמר שהוא לא ציוני, פשוט כי אין לכך חשיבות היום. האחר אמר בתחילה שהוא ציוני ומבחינתו יש להמשיך את פיתוח הארץ, התרבות וההשכלה תוך שמירה על ערכים יהודיים. אולם לאחר מחשבה נוספת אמר: "אולי הציונות ברובה מתה". כששאלתי אותו למה הוא מתכוון, ענה שכבר השגנו מדינה ומוסדות יהודיים, לכן כל מה שנשאר הוא רק לשמר אותם. הוא המשיך וציין שמה שקרה לציונות זה תהליך טבעי שעובר על כל תנועה שהשיגה את מטרותיה. כאשר תנועה לאומית מגשימה את שאיפותיה הלאומיות, או כאשר עמותה לקידום זכויות מצליחה להשיג את מטרותיה, התנועה "מתה". למען האמת, כבר בשנות ה-90 של המאה ה-20 נשמעו דברי ביקורת על הציונות ומהם התפתחה החשיבה הפוסט-ציונית, אשר כתגובה לה צמחה התנועה הנאו-ציונית.

אני עצמי הגעתי למסקנה שאפשר וצריך להיות ציוני במדינת ישראל של היום. אולי לקרוא לציונות – "ציונות חדשה". לדעתי המשמעות של ציונות בעידן המודרני היא טיפוח ערכי היהדות והתנ"ך. בעת שלנו נשתכח מחלקים לא מעטים באוכלוסייה במדינת ישראל שהתנ"ך הוא הנדבך והבסיס לחיינו כאן בארץ.

נעמי, בפגישתנו סיפרת לי כי מורייד דאז בבית הספר הריאלי היו מורים שכל אחד מהם היה מומחה ידע בתחומו, אנשי מופת. שאלת אותי על היקף החומר שאנחנו לומדים במקצועות הספרות והתנ"ך. מרברייד נוכחתי שההבדל בין אז להיום הוא עצום. בקשר לכך אמרת לי משפט שלא אשכח: "כשמדובר בתרבות – כמות זו גם איכות". מבחינתי, לימודי תרבות, שפה, היסטוריה, גאוגרפיה ומדעים זו ציונות אמיתית.

ויש גם היבט אחד נוסף, אישי שלי, לגבי משמעות הציונות והגשמתה בעידן של היום. אני גר בנהריה שהיא ב"פריפריה", וחווה את נהירת הדרור הצעיר למרכז הארץ וחלקו אף לארצות שמעבר לים. מבחינתי, אחת ממטרות הציונות המודרנית היא חיזוק הנגב והגליל הקרוב אליי: ניתוב צעירים משכילים ובעלי מקצוע תוך תכנון והשקעה של המדינה ביישובי הפריפריה, במקומות עבודה ובחינוך איכותי. אני כבר שם, ומתכוונ להישאר ולהעמיק שורשיים.

אני בני, בן 18 – ציוני גאה במדינת ישראל. את הציונות שלכם נעמי, אתם הגשמתם. החזון והעתיד הציוני האישי שלי – עוד לפני.

בני ז'יטנסקי

נעמי היקרה,

כותב לך בנימין ז'יטנסקי, תלמיד כיתה י"ב בבית הספר הריאלי, ממחזור צ"ט (99) של ביה"ס. אותו מוסד שלמדת בו בנערותך, מכיתה ח' עד כיתה י"ב, אותו מוסד שבו לימדת לאחר מכן במשך שנים כה רבות. את נולדת בשנת 1930, וסיימת את לימודיך בבית הספר בשנת 1948 במחזור כ"ט (29) וחרבה עד היום בחבר הנאמנים של ביה"ס.

כנערה למדת בבית הספר "שלנו", שהיה בית-ספר "צעיר" יחסית (נוסד בשנת 1913). המנהל דאז היה ארתור בירם, שהיה המנהל הראשון של בית-הספר. כל הכיתות מא' ועד י"ב שכנו בהדר הכרמל (ולא במרכז הכרמל ובמדרומי הכרמל). היו אלה ברובן שנות המנדט הבריטי.

בכ"ט בנובמבר, כשלושה חודשים לאחר תחילת שנת הלימודים, פרסם האו"ם את תוכנית החלוקה של הארץ. למחרת פרצה מלחמת העצמאות, ואתם תלמידי כיתה י"ב, בני 17-18, התגייסתם למאבק. אמנם המשכתם ללמוד, אך יועדתם להצטרף למלחמה מיד עם סיום הלימודים. את וחברייד הייתם כבר בכיתה י"ב, והלו"ז שלכם היה עמוס: כבוקר למדתם, בצהריים התאמנתם בקפ"פ (קרב פנים-אל-פנים) ובירי, ואחר הצהריים הדרכתם ילדים ובני-נוער צעירים בתנועות הצופים. בעודכם נתונים תחת מלחמה, המשכתם ללמוד ולהתכונן לבחינות הבגרות. כולכם התאמנתם והייתם מוכנים להצטרף למאבק. באיש מכם לא קיננה מחשבה שאולי כדאי לברוח מכאן. עלייך, נערה בת 17, הוטל באחת הפעמים להעביר עציץ שבתוכו הוחבא אקדח. אילו מחשבות עברו בראשך בעודך מבצעת זאת?

באפריל 1948 סיימתם את בחינות הבגרות, וכך עם אקדח ביד אחת ותנ"ך ביד השנייה יצאתם למלחמה. הייתם נחושים וחזרי מטרם להקים בארץ ישראל את אותה מדינה יהודית דמוקרטית שבה אנו חיים היום. אתם אלה המהווים עבורי מודל לציונות במיטבה. הצלחתם והקמתם מדינה שדוגלת בערכים שעליהם התנחלתם, על פי חזונם של נביאי ישראל, ועל פי חזונם של מייסדי הציונות.

אציין את דבריו על הציונות של אחד מ'האבות המייסדים' של המדינה, דוד בן-גוריון: "בתרבויות האומה העברית והתערותה במולדת כאומה שוות זכויות במשפחת העמים החופשיים, בזה אני רואה את מהותה של הציונות". אצטט גם את האדם שהגה את רעיון הציונות, הרצל: "רצוננו, סוף כל סוף, לחיות כאנשים חופשיים על האדמה שלנו, למות במנוחה במולדת שלנו".

וכיום, האם אין לנו אומה עברית מעורה כאומה שוות זכויות? האם אין לנו את האפשרות לחיות כאנשים חופשיים על אדמתנו, אדמת אבותינו, ארץ ישראל? נשאלת השאלה מה מקומה ומה חשיבותה של הציונות כיום, בשעה שיש מדינה ורוב מטרות הציונות דאז הושגו?